

KLUMMAN

Barbara Holm

TEKNING: CONNIE BERTHOLDSSEN BROCKIE

Hvør f... vil vera normal?

Tit kenna tað helst øll. Kenslan av, at fyr hvønn dag vit eldast læra vit eisini, at einki er sum vit hildu tað var. Lívið er ikki svart/hvítt, og fyr hvønn dag leggjast nýggjar nuansur aftrat. Atburður, sum tú sum tannáringur helt vera fullkomiliga óvanligur, er í dag púra skiljandi. Tú kanst seta teg inn í fleiri støður, og skilja fleiri hendingar, og tú veitst, at tín liviháttur er ikki tann einasti rætti.

Til dømis var tað einaferð (hvar fór tíðin?) óskiljandi, at vinkonurnar heldur vildi vera saman við sjeikinum enn tær. Í dag vita vit, at soleiðis er tað sjálvandi. Tað var einaferð óskiljandi, at foreldur fóru hvør til sitt. Í dag vita vit, at tað eru nógvar ymiskar orsøkir, sum kunnu elva til hjúnaskilnað, og onkuntíð er tað tann rættasta loysnin. Standardurin var órimiliga høgur og einstáttaða tankagongdin hin sterkasta, og eingin slingur í valsinum varð góðtíkin.

Kanska er tað fantastiskt, kanska er tað ræðuligt, at standardurin lækkar við árunum. Kanska er tað fyr summi hart, at tú mást innsiggja, at ikki alt er, sum tú helt tað var. Tað eru ivaleyst ymiskar meinigar um tað.

Men í mínum hugaheimi er eingin ivi – tað er ein av teimum heilt stóru gávunum tú fært í lívinum. At tú skilur, at einki er svart/

»Tó málfrøðin mest hevur fávit
mítt fest, um flest merkir best
ella barasta flest«

Kári P.

Hvat er «normalt»? Sprotin sigur:

normal² h. -t, flt -e l

miðal-; regluligur, rættvorðin, rættur, vanligur, normalur; *hvis alt går normalt* gongur alt, sum tað eigur; gongst alt, sum ætlað; *vende tilbage til normale til stande* koma aftur í rættlag; *han er vist nok ikke helt n.* hann er ikki rættssíktur; hann er ikki, sum hann eigur at vera; hann er eitt sindur heilaveikur; *ellers var alt normalt (i)* aðramáta var alt, sum tað átti at vera; *han er normalt hjemme om aftenen* hann er sum oftast/vanliga inni/við hús um kvöldið/kvöldarnar

hvítt, og at tú tískil letur eyguni upp fyr, at tú ikki hevur rætt til at døma nakran persón ella nakran atburð (skal nakar døma nakran, so er tað dómstólin, og tá er talan um lógarbrót, sum sjálvandi er nakað annað).

Tú lærir eisini, at einki nýtist at vera soleiðis, sum tú helt tað var – at heimurin er nógvar meira nuanseraður enn tú áður visti. Kanska er alt, sum fyrr var hvítt, nú svart. Og kanska er alt, sum tú fyrr helt vera svart, nú ljósareytt, grønt, ella ælabogalitt?

Tað, sum undrar meg mest í hesum LGBT

døgum er, at tey, sum eru ímóti, seta fólk upp í »normal« og »ónormal«. Hvør f... vil vera normal? Og kann nakar vaksni persónur av álvara siga, at tey vita hvat er normalur og ikki normalur atburður?

»Tað er ikki normalt at tendra uppá ein av sama kyni« siga tey javnan. Tað er gudsspottandi devulskapur; eitt brot við tað kristiliga, tað normala, tað, sum er "meiningin við lívinum».

Eg skal ikki gera meg klóka uppá hvat er meiningin við lívinum og ikki (.. hví ger nakar

tað?). Men eg haldi meg vita so mikið sum, at eingin er normalur allatíð. Øll hava atburð, sum kanska víkur frá tí, sum »normal« fólk ella meirilutin ger.

Og hví vil nakar vera bólkaður sum »normalur«? Hvat er normalt?

Í mínum hugaheimi hevur tað altíð verið nakað av einum herðaklappi at fáa at vita, at man ikki ordiliga er sum onnur. At vera ein í gráa massanum av miðaláhugaverdum persónum, er tað gott? Er tað tað, sum vit vilja hava fólk at stremba eftir?

Hvør hevur funnið uppá, at tað, at vera »normalur« er eitt góðskustempil? Álvaratos – tann dagin vit øll kunnu bólkast í tann kassan, sum vit í dag rópa »normalan«, eru vit eitt sera fátækt samfelag. Uttan so, at tað tann dagin verður »normalt« at vera »ónormalur« – so er tað kanska okey. Og takk Gud fyr, at vit ikki longur eru so svørt/hvít í Føroyum. Hvønn lit vit skulu vera veit eg ikki, men eg haldi tað vera herligt, at allir ælaboganslitir eru komnir fyr í tað. Eg ætli mær í øllum førum at hátíðarhalda ymiskleikanum so nógvar sum møguligt, og biðja til várharra um, at vit øll halda fram við at vera so ymisk, sum yvirhøvur til ber. Hurra fyr ymiskleikanum!